

хората приближиха къмъ огъня. Бонифаций се промъкна безшумно и отиде съвсемъ близу до жреца. Последниятъ се наведе, взе каменния свещенъ чукъ на Торъ и съ всички сили на изнемоощълитъ си ржце завъртѣ чука високо въ въздуха, за да го спустне надъ детската глава.

Но Бонифаций блъсна силно съ тоягата си дрѣжката на чука, който се изплъзна отъ старческитъ ржце, удари се въ каменния олтаръ и се раздѣли на две. Тогава Бонифаций се изправи надъ олтара и извика :

— Капка кръвъ не ще падне таянощъ, освенъ тия капки, които паднаха отъ месата на майката. Голѣмата сѣнка на дървото, що засѣнчва небесната свѣтлина, ще падне, защото тая е нощъта, въ която се е родилъ Христосъ, синъ на Всевишния, Баща на човѣчеството. Неговото идване тури край на кървавитъ жертвоприношения. Мрачниятъ Торъ, когото вие напраздно призовавате, е умрѣлъ. Вие наричате това дърво неговъ джбъ. Добре, ще видите сега, дали той ще може да го запази.

Бонифаций направи знакъ, и малкиятъ Григорий донесе две сѣкири. И двамата застанаха отъ дветъ страни на дървото.

Голѣми трески започнаха да изхвъркватъ изъ дълбокитъ рани на джба. Клонитъ затрепераха, затрепера и грамадното стѣбло. Тогава се извърши голѣмото чудо. Страшенъ шумъ процепи тишината. Силенъ вѣтъръ за свири надъ дървото. Той обхвана клонитъ и изскубна джба съ коренитъ. Дървото падна съ трѣсъкъ. Бонифаций остави сѣкирата и наведе глава предъ могщата сила. После се съвзе, обърна се къмъ народа и каза :

— Ето дърва, готови за нова постройка. Тукъ, на това мѣсто, ще се дигне храмъ на истинския Богъ. А тукъ — продължи той, като се обърна къмъ младото елхово дърво, стоящо право, зелено, съ връхъ сочещъ звездитъ, — тукъ е живото дърво, неопетнено